

Poelie de Verschrikkelijke

Bowie

Krabbel

Truffel

Idtje

Picasso

Bonbon

Nies

Buster

Oidipoes

Op de vlucht

Krabbel gaapt. ‘Zullen we eens verderop gaan kijken?’ zegt hij tegen zijn zusje Nies. ‘Die dikzak komt toch niet naar buiten.’

Krabbel en Nies liggen al een halfuur te wachten onder een struik in de tuin bij het huis van Morris, een rode kater. Ze houden het kattenluikje in de gaten tot hij eindelijk naar buiten komt en een wandelingetje gaat maken. Dan glippen ze naar binnen om het voer uit zijn bakjes te eten. Er staan er twee: een met brokjes en een met vlees. Omdat zijn baasje de hele dag weg is, krijgt Morris altijd heel veel voer. Meestal is er genoeg voor de zwervertjes Krabbel en Nies om van te eten. Ze zijn heel goed in het roven van de brokjes van andere katten.

‘Waar gaan we dan naartoe?’ vraagt Nies.

Krabbel denkt even na. ‘De snackbar op de hoek?’

Nies trekt haar neus op. ‘Laatst zijn we nog zo ziek geworden van die rare worst die in de afvalbak lag. En patat is wel lekker, maar daar krijg ik ook buikpijn van.’

‘Verderop woont Kiki,’ zegt Krabbel. ‘We kunnen daar naar binnen gaan en haar bakje leegeten. Zij durft toch niets terug te doen.’

‘Ja, dat kunnen we proberen,’ zegt Nies aarzelend. ‘Maar de laatste keer vond ik die brokjes van haar heel smerig.’

Ze heeft het nog niet gezegd of ze horen het kattenluikje klepperen. Morris stapt naar buiten. Krabbel en Nies drukken zich plat tegen de grond en bewegen zich niet. Morris kijkt even rond, steekt dan zijn staart in de lucht en loopt weg. Ze zien hem over het pad naar de stoep trippelen. Ze wachten nog even, en dan sprinten ze naar het luikje. Ze sluipen naar binnen. O, wat een geluk. Er zijn genoeg brokjes, en er is ook nog wat vlees.

Als eerste vallen ze op het vlees aan. Dat vinden ze het lekkerst.

Klepperdeklep!

Verschrikt kijken ze op. Morris is weer teruggekomen! Krabbel en Nies snappen er niets van. Hij maakt altijd een lang rondje. Ze verroeren zich niet, maar Morris heeft ze in de gaten. Hij komt meteen blazend van woede op ze af.

‘Vuile dieven!’ roept hij. ‘Ik had al zo’n idee dat jullie mijn voer opaten. Ik heb om de hoek staan wachten, en nu heb ik jullie betrap.’

Krabbel en Nies stuiven allebei een andere kant op. Morris rent eerst achter Krabbel aan, en als die op een keukenstoel springt, holt hij op Nies af, die in de richting van het kattenluikje sprint. Morris gaat haar achterna

naar buiten. Krabbel duikt van de stoel af en sjeest ook door het luikje de tuin in. Nies en Morris staan dreigend tegenover elkaar. Krabbel rent op de rode kater af en geeft hem een haal over zijn staart. Van schrik springt de kater een halve meter de lucht in.

‘Rennen, rennen!’ roept Krabbel tegen zijn zusje. De katten hollen een straat door en slaan een hoek om. Achter hen dreunen de poten van de kater op de stoeptegels. Krabbel en Nies schieten een drukke weg over. Piepende remmen van een auto klinken. Een fietser kan ze maar net ontwijken en botst bijna tegen een lantaarnpaal. ‘Stomme rotkatten!’ roept hij hen na, maar dat verstaan ze toch niet.

Ze komen in een buurt waar ze nog nooit zijn geweest. Weer een straat, nog een steeg, dan een plein over met een markt. Zigzaggend gaan ze tussen kraampjes en de benen van de mensen door. Jammer dat ze niet kunnen stoppen, het ruikt er heerlijk naar vis. Morris is vlak achter hen. Krabbel en Nies zwenken plotseling, springen een groentekraam op en belanden in een bak met tomaten. De rode vruchten rollen over de grond.

Een marktvrouw schreeuwt tegen ze. Ze klimmen over de groenten naar de kraam ernaast waar stapeltjes ondergoed liggen. De kater is er ook weer en springt ze achterna. Onderbroekjes vliegen in het rond en één landt er op de kop van Morris. Krabbel en Nies gaan ervandoor. Ze sprinten een straatje door en komen op een rustig pleintje, maar de kater volgt ze nog steeds. Wordt hij dan nooit moe? Rechts is een muur en links de straat en een vijver. Plotseling ziet Krabbel een gat in de muur, er ontbreken twee stenen. ‘Snel, hierin!’

Hij duwt zijn zusje het gat door en glipt er dan zelf achteraan. Zijn vacht schuurt langs de bakstenen. Dan voelt hij dat er nagels in zijn staart

worden geslagen. Hij geeft een luide mauw, schiet als een kurk uit een fles op het gras en rolt over zijn zusje heen. Angstig gluren ze allebei door het gat, recht in de ogen van de sissende kater. Maar ze zijn veilig, want hij is veel te dik om erdoor te kunnen kruipen. Hij blaast nog even en slaat met een klauw door het gat, maar dan druipt hij af.

Nu pas voelt Krabbel de pijn aan zijn staart. Er is een flinke pluk haar uit. Hij likt de pijnlijke plek schoon.

‘Waar zijn we nu weer beland?’ vraagt Nies zich hardop af.

De katten kijken rond.

‘Het is een tuin,’ zegt Krabbel.

‘Ja, dat zie ik,’ zegt Nies.

‘En daar staat een huis,’ vervolgt Krabbel.

‘Ruik jij andere katten?’

Krabbel schudt zijn kop. ‘Zullen we even rondkijken?’

Nies schudt haar kop en gaapt. ‘Ik ben doodop.’

Broer en zus kruipen tegen elkaar en vallen in het hoge gras in slaap.

